

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Ezen lap megjelenik
hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

Hirdetések közlési díja:

minden egy hasábos 1 garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr. s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyílttér“ rovatban
közlendő cikkek soronként
10 kr. díjért közöltetnek.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ-HIVATAL:

Kézdi-Vásárhelytől:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Csik-Szeredában:

T. Nagy Imre szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények, valamint előfizetési pénzek, hirdetmények, nyíltterek stb. mindkét szerkesztőségben és kiadóhivatalban elfogadtatnak.

Felhívás előfizetésre

a „Székelyföld“ 1884. évi folyamára.

A „Székelyföld“ című közgazdasági társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt — kr.
Fél évre	3 frt — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, szíveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

Az előfizetési pénzek a kiadó-hivatalba és pedig K.-Vásárhelytől a nyomdába, vagy Csik-Szeredába T. Nagy Imre szerkesztőhöz küldendő, vidékről legcélszerűbben postátalvánnyal.

A „Székelyföld“ kiadó-hivatala.

Az a sok beszéd, cselekvés nélkül, nem sokat ér.

(t—sz.) Nagyon szeretnők hinni, de még inkább szeretnők látni, hogy az az agrarius politika a mérsékelt ellenzék vezériférfiai részéről nem pusztán kortesfogás arra nézve, hogy quasi, mint az agrarius kérdés nemtői, a gazdaközönséget magukhoz édesgessék; hanem komoly hazafiúi elhatározás, mely nemcsak arra szorítkozik, hogy az ország-házban Apponyival és Somssichsal a kormányt támadtassa és a gazdakörben a gyűléseken a vezérszerepet vigye, ha-

nem tettekben is. Ámde sajnos, eddig nem tapasztalunk egyebet, mint a csángók elhamarkodott betelepítését; ámde itt is, a helyett, hogy munkát szereztek és adtak volna nekik az ország azon vidékein, hol szükében van a munkás-kéz: a kormány nyakába sózták. És vajjon kiknek használtak e betelepítéssel? Azon vállalkozóknak, kik most a csángókat fele bérért dolgoztatják. Hanem az alföldön a munkás-kézben csak olyan hiány van, mint volt, s a helyett, hogy erről tennének, hát hogy rossz vért csináljanak, folytonosan a kivándorlást emlegetik. No már pedig, ha valami, hát ez a legnagyobb szegénységi bizonyítvány egy magyar agrarius körre nézve akkor, mikor az ország legtermőbb vidékei néptelenek és munkás-kéz hiányában szenvednek. Hanem igen is, panaszkodni tudnak a t. urak a kivándorlásról; pártlapjaikban alig van cikkek, melyben a kivándorlást ne emlegetnék; de hogy beszűntessék: még csak a kis ujjakat sem mozdítják meg. Mily egyszerű módja lenne pedig a kivándorlás megszüntetésének! Semmi egyebet nem kellene csinálni, mint a népessége által telt medernek kifelé induló folyását befelé irányozni, oda, a hol sokkal több még az üres hely, mint a mennyit a kivándorolni akarók serege betölteni képes lenne. Igaz ugyan, hogy a tulnépesedésnek a magyar alföldre és a Bánátba való illetén vezetése a pusztán szóból nem telik ki; hogy a gazdakör pusztán gyűlésezései (politi-

kai irányban), az Apponyi és Somssich támadásai a parlamentben és a lapok rossz vért csinálni igyekező szándéka a sajtóban nem elégségesek a kivándorlás megszüntetésére, és hogy egy liter cselekedet többet érne, mint száz hectoliter beszéd; de hát épen azt az egy liter cselekedetet nem látjuk. Holott az egészhez nem kellene egyéb, mint telepek felállítása, a hol a munkások munkaadókra, ezek pedig munkásokra lelhetnének.

Nem ritkán látni az alföldön munkát kereső felföldi csapatokat, kik majdnem éhen vesznek el a munkahiány közepe, mert hát nem tudják, hogy hol és kinek van szüksége a munkás-kézre. Van pedig ezer meg ezer gazda, a ki felfogadná őket szívesen, de ezeknek meg nincs tudomásuk arról, hogy ezek a munkát kereső csapatok hol járnak. Hát ugyan mily nagy megerőltetésbe kerülne annak a bőbeszédű gazdakörnek, melyben alföldi nagybirtokos is van elég, ha oly munkástelepeket állítatnának fel, hova bizony fordulhatna mind a munkás, mind pedig a munkaadó! Igaz ugyan, hogy ez az intézkedés tízed részére szállítaná, avagy egészen is megszüntetné a kivándorlást és többé nem lehetne belőle politikai tőkét csinálni, hanem az is igaz, hogy többet segítene a gazdasági viszonyokon ezer üres tanácskozásnál, parlamenti díkezőnél és a lapok jajgatásánál a kivándorlás felett. És még csak valami nehéz dolog se lenne. Három olyan nagybirt-

tokos, mint Apponyi gróf, ha megkezdene, két-három év múlva már gyökeret verne mindenfelé. És ha nem csalódunk, az efféle tett még politikai kortesfogásnak is többet érne, mint az üres beszéd.

S z e m l e.

A főrendiházban hétfőn és kedden tárgyalták a keresztény és izraelita között kötött, valamint a külföldön kötött polgári házasságról szóló törvényjavaslatot. Rég nem volt oly érdekes ülése a főrendiháznak, mint e napokon. Az egyházi és világi szónokok legjelesebbjei állottak a küzdőterre s nagyszabású beszédekben fejtették ki nézeteiket. Részt vettek a vitában: Simor János bibornok-hercegprímás, Vay Milós, Haynald bibornok, Roszner Ervin br. nagyvárad jogakadémiai tanár, Schlauch Lőrincz szatmári püspök, Pauler igazságügyminiszter, Samassa József egri érsek, Apponyi György gróf, Andreánszky Gábor br., Czirák János gr., Andrássy Gyula gr., Keglevich István gr., Tisza Kálmán miniszterelnök. Szavazott 212 főrendiházi tag és pedig igen-nel 103, nem-mel 109; hat szótöbbséggel tehát a törvényjavaslatot elvetették. Végül pedig elhatározta a ház, hogy a képviselőházat indoklás nélkül fogja értesíteni határozatáról, mit szerdán meg is tett.

Szerdán az adóemelésekről szóló törvényjavaslatot tárgyalták a főrendek. A javaslatot egy általánosságban, mint részleteiben elfogadták.

A képviselőház szerdai ülésén Ónody Géza, Szalay Imre, Herman Ottó és Verhovay Gyula képviselők mentelmi ügyei tárgyaltak. A mentelmi bizottság a nevezett képviselők mentelmi jogának felfüg-

A „Székelyföld“ tárczája.

Az emberi szenvedélyekről és még valamiről.

(Felolvasa Erdélyi Károly felsőnépiskolai igazgató a kézdivásárhelyi jótékony négyelet által f. hó 4-én rendezett fillerestélyen.)

Tisztelt társaság! Kötelességemnek tartom előre bocsátani, hogy ha felolvasásom unalmas lesz, csupán azért lesz, mert eltértem azon, estélyeinken általánossá váló kezdő szokástól, hogy a nőkről, a nők hivatásáról és a női kötelességekről prédikáljak. Az én tárgyam ennél sokkal háládatlanabb. Győzze meg erről önöket ez cím: Az emberi szenvedélyekről és még valamiről.

Az ember a teremtés remekének, a föld urának vallja magát, és méltán; mert szelleme hatalmával leigázza a világot. A teremtő az emberen kísérle meg, hogy mire képes; érző szívvel, alkotó szellemmel, halhatatlan lélekkel ajándékozta meg, hogy még az életen túl is boldogíthassa. Neki adta a világot, megmutatta a boldogságra vezető utat; s mind ezekért mit nyert jutalmul? — Az emberek halátlanságát.

Az emberi természet — megfelelően arról, hogy az uralkodó világrend fölött

egy hatalmasabb lény létezik — uralomra vágyott, kiűzve kebléből a társadalom életető elemét: a szeretetet; értelme oly dolgok végökének fűrkészésbe bocsátkozott, melyek által megingatja a mindenség fenntartóját: a hitet. Szakított teremtőjével, hogy a föld egyeduralkodója lehessen. De midőn kitűzött célját már-már elérte, átkos szenvedélyek fészkeltek be magukat a nagytratórő kebelbe, háborgó tengeter lőn a szív, melyet az indulatok hullámai lázas izgalomban tartanak. Csak most kezd belátni parányiságát, tökéletlenségét a még előbb világot hódítani akaró ember, és megismerve önmagát s szelleme korlátosságát, világyűlölő megvetés lopódzott szívébe; gyűlölni kezdé a mindenséget, gyűlölni „én“-jét s nyomorult életét.

Az ember a teremtés remeke; és mégis az ember az, a ki legkevésbé felel meg rendeltetésére nagy céljának. Ki mondhatja el önmagáról ezen megnyugtató szavakat: „földi hivatásomnak megfelelttem, boldog voltam“? És mégis hogy ragaszkodik a legboldogtalanabb ember is a földhöz; mint kízd, mint fárad, hogy silány életét egy nappal is odább nyújthassa! Igen; mert élni akar, hogy küzdelmét folytathassa önmagával s a világgal; élni akar, hogy még

sokszor kikelhessen teremtője s az „igazságtalan“ világrend ellen; élni akar, mert reméli, hogy még boldog lesz; pedig „a földi boldogság csak ábrándjaiban létezik.“ Az egész élet csak áthaladás néhány virágéven, melyben reméltünk, — az élet delén, melyben dolgoztunk s kerestünk; végre a hanyatló aggságon, melyben csalódtunk s veszteségünk romjain keseregünk.

Az ember a teremtés remekének vallja magát, s mégis vajjon nem boldogabb-e nála a föld bármely teremtménye?! Hisz az ő életüket nem emészti azon gyilkoló érzések sokasága, melyek minket a sirig kísérnek; s míg ők sorsukkal megelégedve élnek, addig mi a végzet ellen kikelve tengetjük zaklatott életünket; romboló vágyak s érzelmek töltik be szívünket; keblünket az indulatok emészto tüze égeti és mi nem tudunk magunkon uralkodni; önérdékünk s vágyaink feltétlen kielégítését tűzve ki célul, egész valónk a szenvedélyek tanyája lesz, mely dühös furiák észrevétlenül ölik meg a szívet, rabbá tesznek, eltoppitják értelmünket, megmérgezik kedélyünket s megfosztanak szabad akaratunktól. Mi küzdünk, hogy lelkünk gyilkosaitól megszabadulhassunk; de hasztalan! Vagy ha ez

sikerülne is, keblünkben ez alatt az elégedetlenség ördöge fészkel meg magát; pedig a hol ez üti fel szomorú tanyáját, ott a szív minden rossznak megnyílt; átkos daemón lesz az ember s minden törekvése oda irányul, hogy másoknak a sors által adott, szellemi vagy testi fáradozások árán szerzett jóllétét aláassa. Így lesz a szív az emberi szenvedélyek legtróbbjait egyikének: a lélekölő irigységnek székelyévé és e bűn mitől sem riad vissza; tévedéseidet nagyítja, érdemeidről kicsinylőleg szól, liheg nyelve sebet mar, semmi undok fegyvertől nem riad vissza, hogy megfosszon legdrágább kincsétől: a becsületől, s tetteinek végrehajtásában vak és kérelhetetlen; de míg másoknak ártani igyekszik, addig önmagát emészti meg. Az irigység szüli a gyűlöletet, e sötét árnyat, mely utaidon elváhatlanul kísért s megkerítetni igyekszik minden perczedet, míg ikertestvére: a bosszúvágy, a képzelt vagy valódi sérelmet megtorolni óhajtván, vakmerően hívja magára a végzetet, bűnös kezekkel megrázza a szenvedélyt gátló falakat, melyek gyakran maguk alá temetik a háborgó lelket.

A mint az irigységet, gyűlöletet és bosszúvágyat embertársaink irányában táp-

gesztését indítványozta. A ház mind a négy képviselőre nézve elfogadta a bizottság véleményét. Tudomásul vétett még a főrendek keddi üzenete.

Háromszékmegye közgyűlése.

Háromszékmegye folyó hó 6-ikán és 7-ikén tartott közgyűlésének lefolyását a következőkben adjuk:

Pótsa József főispán a gyűlést megnyitván, Székely Gergely előterjeszti a közgyűlés által általános éljénzés közt elfogadott indítványát, hogy a megye Jókainé ötven éves jubileuma alkalmából üdvözlő feliratot intézzzen a nagy művész-nőhöz.

Nagy Sándor hidvégi ref. lelkes az alispánhoz interpellációt intézett a hidvégi tűzkárosultak javára gyűjtött könyöradományok kiosztása ügyében. Interpelláló tudomása szerint a károsultak nem kapták meg a könyöradományokat, hanem azok az illetők adóhátrálékaiba beszámítottak. — Az interpelláció kiadott az alispánnak.

A tisztújító közgyűlés folyó decz. hó 20-ára tűzött ki.

A megyei átiratok közül Bihar-megye körirata a törvényhatóságokhoz, melyben a kormánynak bizalmat szavaz a horvát kérdésben tanúsított eljárásáért — Székely Gergely ellenindítványa mellőzésével pártolól fogadtatott.

A községi számadások és költség-előirányzatok közül, melyeknek tárgyalása péntekre is átnyult, hosszabb vitát keltett Kézdí-Vásárhely város költségvetése. A költségvetésben négy díjnak fizetése is elő van irányozva; az állandó választmány ez összeg törlését javasolta, mely javaslatra a főispán azon észrevételt tette, hogy ezen összeget azért nem lehet törölni, mert ezáltal megvonatnék K. Váshelytől a mód, hogy rendezett tanácsu jellegéhez mért kötelességeinek megfelelhessen. Az észrevétel a gyűlés helyeslésével találkozván, a négy díjnak fizetésére előirányzott összeg meghagyatott.

Az indítványok során benyújtja Székely Gergely bizottsági tag az alább következő indítványt, melyet a közgyűlés elfogadott.

„A földműves érdekében a szeszgyártás jótékony hatása egy a nyerstermények értékesítésére, mint a talaj termő erejének fentartására nézve ismeretes lévén, komoly aggályokat keltett fel évek óta azon körülmény, hogy a vasutak mellett nagyobb szeszgyárak egy az olcsóbb termelés, mint szállítási költségek körül élvezett előnyök-

hoz képest a vidéki kisebb szeszgyárak létét veszélyeztik.

Ennek enyhítésére lehetett irányozva a törvényhozás azon méltányos intézkedése; hogy a gazdasági szeszgyárakat némi adózási kedvezményben részesítette az üzleti gyárak felett.

De ezen gazdasági szeszgyáraknak nyújtott kedvezmény feltételeihez képest székelyföldi elaprósodott birtokviszonyainál fogva azt csak kevesen élvezhetik. Üzleti szeszgyáraink pedig a szállítási költségek nehézségei miatt a vasut mellett nagy szeszgyárakkal nem versenyezhetnek.

Ebből folyólag ily vidékek gabonatermelői nyersterményeik értékesítésére távol piacokhoz vannak utalva, és a szeszgyárak hulladékait földjük termő erejének fentartására nem használhatják, minek vésses eredményei a talaj kimerülésében már is mutatkoznak.

Kiválóan érezhető ez gabonatermelésen tengődő megyénk területén, hol a szomszédos romániai nyerstermények első sorban nyomják le piacainkat; — mihez képest indítványozom:

Folyamodjék a megye közgyűlése tiszteletteljes kérelemmel a képviselőházhoz, hogy a küszöbön lévő szeszadó-reform kapcsán a vasutaktól távol fekvő vidéki szeszgyárak a szállítási költségek arányában méltányos kedvezményben részesítsenek, oly mérvben, hogy a vasutak mellett levő szeszgyárakkal versenyképessé tétessenek.

A székelyföldi kepeügy megoldásához.

(Ajánlva az 1883. évi okt. 9—11-én tartott statusgyűlés által kiküldött négy székely megyei bizottság figyelmébe.)

Kézdí-szék, 1883. decz. hó.

Az erdélyi róm. kath. statusgyűlés, érezve a székelyföldi papság hivatali állása és méltóságának épséggel meg nem felelő nyomorúságos és már tarthatatlanná vált kepezési állapotát, nagy reményekre jogosító lépést tett, midőn a nagykácsi egyházközségnek a kepe szabályozása tárgyában ányújtott kérvényére ezen választ adá: „Folyamodjék értesítenek, hogy a kepezetés eddigi rendszerének érvényben tartása mellett a statusgyűlés ezen kérdés beható és alapos tanulmányozásra egy bizottságot küldött ki, és így folyamodjék ezen kérdés végleges és jogérvényes szabályozásáig várakozásra és kötelességeik pontos teljesítésére utasítsanak”; mert míg egyfelől az ügy rendezésének bizonytalan idejéig a fennálló keperendszer és szabályzat ezen autonómikus alapon mozgó tekin-

vedélyről, mely megvetve a józan ész törvényeit, mindenkor s mindenütt csak érzéki vágyainak kielégítését keresi, hallgatni akarok: az emberiség legutolsó, legkorlátlanabb szenvedélyének a fősvénységet tartom, mely minden-nemesebb érzést kiirtva a kebelből, egyedül csak az anyagiasságnak él. Valóságos rém ez, melyet a haszonlesés, nyervágy, kapzsiság, sovány alakjai soha meg nem telhető zsákaikkal kísérnek; s míg ezek mindent magukhoz ragadni ügyekeznek, — történjék ez bár igazságtalan uton — addig a megszerzett kincsek vasládájában a fukarság rongyos alakja öröklik.

A kártyaszenvédegy a nyervágy, a haszonlesés és az unalom szültötte és sok esetben együtt jár a végeredményében hozzá hasonló iszákosassággal. Durva erőszakkal támadják meg e bűnök a lelket, eltompítják a szív érzését és szétépítik az emberiséget összekapcsoló köteléket: a szeretetet. A kártyás képes egy éjjel családját kenyerét eljátszani a nélkül, hogy övéért keblében csak egy fájó érzés is támadna; elvesztett vagyona miatti bánatában pedig kétségbe esve, vakmerő kézzel nyúl az öngyilkosok fegyveréhez.

(Folytatása köv.)

télyes testület és gyűlés által a legujabban mintegy szentesítést, jog- és kötelező erőt nyert, addig másfelől a kepekérdés alapos tanulmányozására a négy székely megyéből, név szerint:

Csikmegyéből:

Buzás Mihály, Koncez István és Horváth Károly egyháziak; Mikó Bálint, Madár Imre, Kedves Tamás, Mihály Ferencz és Mikó Árpád világiak;

Háromszékmegyéből:

Bálint Károly, Bálint László és Kovács Simon egyháziak; Pócsa József, b. Apor Gábor, Seethal Ferencz, Künle József és Bánfy Zsigmond világiak;

Marosmegyéből:

Kovács Ferencz, Jung-Cseke Lajos egyháziak; b. Apor Károly, Geczó János, Mariaffy Albert világiak;

Udvarhelymegyéből:

Demeter Endre, Andrásy József egyháziak; Török Albert, Ugron Gábor, Szabó Dénes, Soo Károly világiak jeles személyiségben kiküldött bizottság tagjainak magas értelmisége; a helyi viszonyokkal való ismerete és az ügy iránti kétségbevonhatlan készsége csatlakozó biztositókat nyújt arról, hogy ezen, a társadalom anyagi és főképp erkölcsi fejlődésére és virágzására oly nagy befolyással bíró fontos ügyet egy és oly szabályzat alapján oldandja meg, mely mind a kepekre utalt papság, mind a papot tartó hívek nagy számának várakozását ki fogja elégíteni, szóval: mindazon keserű egyenlenségeket és erkölcsi károkat, melyek a kepeügyből a papságot és híveket s végelemzésben magát a társadalmat szomorúan érték, egyszersmindenkorra beszűntetendik.

Alig hiszem, hogy akadna valaki, — ha értelmi fejlettsége még oly parányi is — ki a kepeügy rendezésének és a kepekérdés megoldásának szükségességét egy perczig is kétségbe tudná vonni.

Ma az állam legelső hivataloszlója is — legyen bár havi 5—15 frtja — bérét panasz nélkül kapja; csak a kepező papság és egyház szolgál azokról, kik valóban és kétszeresen megérdemelt bérüket ezer panasz, szitok és káromkodások között s akkor is rendetlenül és hiányosan, csak részben kapják. Pedig lám, melyik az az államhivatalnok, kit az állam annyi oldalról vegyen igénybe és rántson felelősségre, mint pl. egy papot?

Az állam külön-külön osztályu hivatalnokai végzik osztályuk szerint beosztott hivatali teendőjüket; de a pap, fontos állásánál fogva, az állam minden osztályu, minden águ hivatalnokának rendelkezésére áll, minden megkeresésére köteles azonnal szolgálni. És mindezt még csak annyi viszonzószolgálatban is alig részesül, hogy végrehajtásra került bérét az előjáróság lelkiismeretesen felhajtja.

De különben is az ezerféle adóval terhelt nép, nem bírván tartozását fizetni, az egyház szolgálát mindig utoljára hagyja a kielégítésnél, azon gondolatától és bizalomtól is vezéreltetve, hogy az egyház szolgálja mégis a türelem és megelégedés szükségének egészen a legvégső határáig a végrehajtás kellemetlenségeitől megkíméli.

De akár hajtsák végre az egyház hivatalnokainak bérét, akár ne, mindenképen közönségesen és általában ők húzzák a kurtás, vagyis ők szenvednek száz eset közül kilencvenkilenc esetben rövidséget és az ügy, melyet szolgálnak.

És ez áll a mai keperendszer mellett még a legkegyeltesebb eljárás mellett, sőt akkor is, ha jövedelmének nagyobb részét elengedi.

(Folytatása köv.)

Felvidéki.

296.—1883.

g. e.

Jegyzőkönyv

a csikmegyei gazdasági egyesület igazgató választmányának 1883. év december hó 13-án Madár Imre egyesületi alelnök vezetésével tartott üléséről.

Jelen vannak: Fodor Ignác, Imets F. Jákó, Szöcs Márton, Deák Ignác, Antal József.

1) Egyesületi alelnök a gyűlést megnyitván, felhívja titkárt az előterjesztések megtételére.

2) Olvasztatik Br. Kemény Gábor közmunka- és közlekedési miniszter ur ő nagyméltóságának f. évi október 5-ről kelt s igazgató választmányunk elnökéhez intézett levele, melyben megköszönve a Győ.-Szentmiklóson jelen évben tartott gazd. kiállításra lett meghívását: tudatja, hogy hivatalos elfoglaltsága miatt sajnálatára azon jelen nem lehet.

Igazgató választmányunk sajnálatlalt vette tudomásul, hogy ő nagyméltóságát úgy is mint egyesületünk tiszteletbeli elnökét kiállításunk alkalmával nem lehetünk szerencsések körünkben üdvözölhetni.

3) Olvasztatik földm. ipar- és kereskedelemügyi miniszter ur ő nagyméltóságának 1883. okt. 22-éről 40.492. sz. a. valamennyi gazdasági egyesülethez intézett leirata, melyben Sporzon Pál tanárnak „Egyszerű és kettős számításviteltan”, továbbá II.-od kiadásban megjelent „Üzemterv” című munkáit egyesületünk figyelmébe ajánlja és azoknak minél szélesebb körben való terjesztésére felhívja egyesületünket.

Igazgató választmány Sporzon P. „Gazdasági egyszerű és kettős számításviteltanának” és „Üzemtanának” az egyesület könyvtára részére leendő megszerzését elhatározza s a megrendeléssel titkárt és pénztárnokot megbizza. Ezenkívül mindkét munkát a jegyzőkönyv folyamán az egyesületi közlönyben az egyesületi tagok pártoló figyelmébe ajánlva előre is megbizza Deák Ignácot és titkárt, hogy az illető munkákról a tagok tájékozása végett az egyesületi közlönyben ismertetést tegyenek közzé.

4) Olvasztatik az 1883. évi budapesti általános kiállítás országos bizottságának 1883. október 31-én 547. sz. a. kelt megkezdése, melyben az egy példányban mellékelve megküldött „Kiállítási Utmutató” című füzet pártolására s kelendőségének előmozdítására felkéri egyesületünket.

A „Kiállítási Utmutató” az egyesületi tagoknak s különösen a kiállításon résztvevni szándékozó kiállítóknak pártolására ajánlatik, azon megjegyzéssel, hogy megyei közgazd. előadó Deák Ignác urnál a munka 60 kr-ért megszerezhető.

(Folytatása következik.)

Levelezés.

Hosszufalu, 1883. decz. 6.

E becses lap idei 94-ik számában közzétett meghívás értelmében a hétfalusi — édes-keves kivétellel székelyekből alakult — ev. ref. leányegyház mult hó 24-én Csernátfaluban a „Nemzetközi szálloda” dísztermében az ugynevezett „Katinkabál”-t megtartotta.

Szépeivel szép is volt, hasznos is volt ezen kedélyes, fesztelen bál; a jelen volt díszes nagy közönségnek élvezet, az egyház pénztárának pedig hasznos nyújtott. A legszebb pedig az egészben az volt, hogy a bál, illetve ügy iránt nemzetiségi, felekezeti s társadalmi osztálykülönbség nélkül mindenki érdeklődött, sőt a mozgalom az ügybuzgó rendezőség tevékenysége folytán Hétfalu határait is tulszárnyalván, Brassóból is szépszámu intelligens közönséget vonzott maga után.

Mi a bál anyagi oldalát illeti, arról beszélnek az alábbi számok:

Bevétel volt 124 frt 70 kr.
Kiadás 54 frt 36 kr.

Maradt az egyház javára 70 frt 34 kr.

Egyházunk nevében a támogatásért mindenkinek őszinte halás köszönetet mondunk, ezt pedig kétszereszzük azokra nézve, kik felülfizetés által is kitüntették magukat.

A névsor így hangzik: Magyarosi Ferencz főgondnok 5 frt, Aranyosi István 2 frt, Roskutoch János 2 frt, Bartha Ferencz 20 kr, Domokos István 50 kr, Fekete József 3 frt, Ungar Péter 50 kr, Veres Ferencz 50 kr, Pfaf Károly 50 kr, Petke Károly 20 kr, Vida Gyula 50 kr, Dr. Pataki Albert 1 frt, Miknai Sámuel 50 kr, Miknai János 1 frt, Ilk Ernő 1 frt, Grosz Frigyes 1 frt, Málnási Lajos (Nyén) 1 frt, Biró Sándor (Nyén) 50 kr, Mán Loreán (Brassó) 50 kr, Boga Imre 50 kr, Szotyori Lajos 50 kr, Izsa Ferencz 50 kr, N. N. 1 frt, Szőresei Miklós 20 kr, Bérczi Béla 50 kr, Szöcs András 1 frt, Horváth Péter (Brassó) 20 kr, Zajzon János (Brassó) 50 kr, Jakab

Alajos (Brassó) 50 kr, Csüdör Benedek 50 kr, Ziehn József 50 kr, Török József 1 frt, Pál Lajos 20 kr, Pap János tanító 50 kr, Gyárfás Ferencz 50 kr, Jancsó Gábor 1 frt, Tóth László (Brassó) 1 frt, Schnell József 1 frt, Gelb Hermán 50 kr, Krausz Rudolf 1 frt, Rácz János 50 kr, Reichenberg Adolf 1 frt, Nagyvárad 50 kr, Ütő Ferencz 50 kr, Kopony Mihály 50 kr, Albert József 1 frt, özv. Kelemen Istvánné 50 kr, Kökői György 50 kr, Sipos János 50 kr, Veres József (Tatrang) 1 frt, Pázi György 50 kr, Ruzs János 5 frt, Lukács Károly 1 frt, Bede Dániel 50 kr, Veres Sándor 50 kr.

Végre kimagasló köszönetet mondunk még hosszafalusi birtokos tek. Ilk Erneszt, továbbá községi hivatalnok Czimber Sámuel és Islik András uraknak, kik eltekintve attól, hogy más felekezethez tartoznak, de szem előtt tartva azt: „Egy akol, egy pásztort“, a zenészek szállítására saját fogataikat ingyen bocsátották rendelkezés alá. Ez különben oly tény, mely nem szorol emberi dicséretre.

Csupán egyről és csak egyről nem történt említés; és ez ő szépsége, a bálkirálynő; ne is várja azt tőlünk senki, hogy mi ama tulipántermett, ibolyatermesztőt, fenkölt lelkű, szende kinézésű, inkább szellem, mint alak fejére koronát tegyünk, avagy a jelen volt 8 udvarhölgyet személyesen bemutassuk; ne, mert mi régen republikánus érzésű gárdának voltunk tagjai, s mint olyanok, multunknak nyilvánosan nem akarunk hadat izenni.

Bitai Baikó Lajos Gyárfás Ferencz.

Felhívás.

Alulírtak, mint a Kézdi-Vásárhelyi létező „Erzsébet“ árvaleánynevelő intézet és „Stephanie“ menház alelnökei, elmulasztatlan jkedves kötelességünknek ismerjük felhívni vidékünk és városunk nemeskeblű, áldozatkész lakosait, hogy a karácsonyi szent ünnepek alkalmából az árvák és öregek részére felállítandó karácsony-fák hozományait nagybecsű adományaikkal gyarapítani méltóztatassanak. Az ajándéktárgyak, mint eddig, ugy ez alkalommal is, azon intézet alelnökeihez küldendők f. évi december 24-én estig, mely intézet részére szánva vannak. Gyümölcsök, -sebkendők, gyűszűk, tők, csemegék, köténynek valók vagy bármi más tárgyak hálás köszönettel fogadtatnak. Együttal a t. közönséget a nevezett intézetek helyiségében esti fél 6 óra-
kor rendezendő ünnepélyre tisztelettel meghívjuk.

Kézdi-Vásárhelyt, 1883. decz. 10-én.

Hankó Lászlóné,

az „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet alelnöke.

Pap Andrásné,

a „Stephanie“ menház alelnöke.

Mindenféle.

— **Fillérestély.** A kézdí-vásárhelyi jótékony nőegylet f. évi december 11-én tartá meg ez évben utolsó fillérestélyét, mely ugy anyagi, mint szellemi sikerre nézve méltó befejezése volt a nőegylet ez évi fényes és eredménydús pályafutásának. Ezen estélyt a nőegylet a helybeli olvasóegylet javára rendezte és a Fejér Károlyné és Zayzon Lázárné urhölgyekből és Szotyori József urból álló rendezőség kétszeres buzgalommal igyekezett segíteni az olvasóegylet szomorú anyagi helyzetén, melybe a részvétlenség miatt jutott, és csakugyan buzgó hölgyeinknek sikerült oly jövedelmet felmutatni, mely minden várakozást egészen megtelt fényes és válogatott közönséggel s a tészták- és gyümölcsökkel dusan felszerelt asztalok körül szeretetreméltó nyájassággal forgolódtak a kedves házi asszonyok, míg a fillérlovag komoly és ünnepélyes szavakban hirdeté az érkező vendégeknek a felülfizetések hasznos és üdvös voltát. Az estély legérdekesebb pontját a fánkok kisorsolása képezé. Nagy volt ez iránt az érdeklődés, mert egyik fánkba egy gyűrű volt rejtve (Fejér Károly kir. aljárás-bíró ur ajándéka). Volt tolongás a fánkos asztal körül; egyszerre 10 kéz nyomult be a titokteljes zsákba; kíváncsiság s aztán csalódás az arczokon, míg végre a gyűrű csakugyan megkerült, hogy egy szép hölgy újján pompázzék. A tészták, gyümölcsök óriás készlete bővön ellátta a közönséget és pedig éjjel előtt pénzért s éjjel után ingyen. Ily módon 58 frt tiszta haszna lett a kaszinónak. — A mi az estély programm-

ját illeti, az ép oly kellemes és sikerült volt, mint az estély többi része. Fejér Károly ur szavalta „A csárda romjai“-t. Szavaiata egyike volt a legkitünőbbeknek, melyeket termekben hallottunk. Gondos és sok tanulmányra valló előadás magasabb szavalati képességeiről tesz tanubizonyiságot. Bartha Ignác ur egy érdekes keleti elbeszélést olvasott fel, mely mindvégig lekötve tartá a közönség figyelmét. Borcsa Miklós ur népdalai megújráztattak. A közönség alig tudott eltelni a gyönyörű bariton hangon előadott dalokkal. Végül altorjai Szentpéteri Marika kisasszony szavalta az „Uri hölgyhöz“ ezimű költeményt. A finom előadás, a hatalmas csengő hang igen kellemes hatással voltak a hallgatókra s még nevelték azon elismerést, melyet a közönség a kisasszony iránt minden működése alkalmával tanusított. Ezután tánczvigalom következett, mely kitünő jó kedvvel egész éjjeltánig tartott. Ezzel a nőegylet bevégezé ez évi pályafutását s szünidőt adott a közönségnek, hogy késüljön a farsangra s aztán majd a nagy bőjti fillérestélyeken kiki elregélheti farsangi élményeit, tapasztalatait. Én is leteszem tehát ezennel tudósítói tollamat a nagyérdemű nőegylet lábához, nem kívánván eddigi működéseimért egyéb jutalmat, mint egy nyajas köszorítást és egy néhány édes mosolyt. O.

Felülfizettek : id. Donáth József k. törv. elnök 1 frt, Fülöp Sámuelné 20 kr, Zayzon Lázár ügyvéd 1 frt, Hankó László 40 kr, Balogh Izrael kir. törv. bíró 90 kr, Barthos Károly ügyvéd 90 kr, Kelemen István kir. törv. bíró 70 kr, Dr. Cseh Károly 20 kr, Kovács István kir. járás-bíró 1 frt, Barthos Borbála 10 kr, Sylvestor Dénes kir. albíró 90 kr, Welureiter György 80 kr, Welureiter Györgyné 20 kr, Szotyori József 50 kr, ifj. Tóth István 90 kr, ifj. Tóth Istvánné 90 kr, id. Tóth Istvánné 90 kr, Kökösy Károly ügyvéd 90 kr, N. N. 30 kr, M. M. 10 kr, Nagy Mózsné 10 kr, X. X. 20 kr, Y. Y. 20 kr, Fejér Károly kir. alj. bíró 75 kr, Balogh János 20 kr, Balog Jánosné 10 kr, Csizsár Mihályné 40 kr, Zoltániné 20 kr, K. Csizsár József 50 kr, Pásztóhy Tibor 10 kr, Baló László 30 kr, Hankó Iván 20 kr, Drágos ügyészné 50 kr, Kovács Jankó 90 kr, Demény Ferencz 20 kr, Bándi István 40 kr, Bakk István 30 kr, Szilágyi Andor 10 kr, Székely Melinda 15 kr, Zoltáni Margit 15 kr, X. X. 20 kr, Dr. Pethő József ügyvéd 70 kr, N. N. 20 kr, Szentpéteri Mária 10 kr, Fejér Bogdán 10 kr, Kónya Albert 10 kr, Dr. Bánffy Zsigmond 70 kr, Vajna Károly 70 kr, Jancsó János gyakornok 10 kr, ifj. Szabó Sámuelné 30 kr, Szabó Elekné 40 kr, N. N. 14 kr, Eperjesi Ferencz 10 kr, Barabás Károly 10 kr, Balogh Gyula 20 kr, ifj. Nagy József 30 kr, Nagy Károly igazgató 50 kr, Vass Ferencz 30 kr, Zakariás Béla 10 kr, Platskó Izidor 10 kr, Kovács Áronné 10 kr, Kovács Károly lelkészné 20 kr, N. N. 20 kr, N. N. 10 kr, Vajna Ferencz 10 kr, Rákosi József 20 kr, ifj. Jakab István 20 kr, ifj. Csizsár Pál 30 kr, Kovács Károly kereskedő 30 kr, Szöcs József polgármester 40 kr, Benedek István zászlóalj parancsnok 90 kr, Szentiványi Kázmér főhadnagy 20 kr, Török Sándorné 40 kr, Orbán Jánosné 1 frt, Nagy Sándorné 1 frt, ifj. Orbán János 20 kr, Benkó Lajos kereskedő 20 kr, ifj. Jancsó Gyula 10 kr, ifj. Benkó Sándor aljegyző 30 kr, ifj. Dávid István 20 kr, Lengyel Lajos 10 kr, Nagy Géza 10 kr, Nagy Kálmán 30 kr, Fejér János 11 kr, Molnár Lajosné 40 kr. — A fennebbi kimutatáshoz azon tiszteletteljes megjegyzést csatolja a rendezőség, mikép a fennebbi névsorból egy pár szives adakozó neve kimaradt azon okból, mert a közönség tömegesen érkezvén, a beadott felülfizetéseket nem lehetett az utolsó részletekig pontosan rögtönözve feljegyezni. Ugyanazért az illető szives felülfizetőkötől kegyes elnézését kér a rendezőség.

— **A csikszeredai mükedvelő-társulat** a jövő farsang folyamán jan. 12-én jelmezestélyt fog rendezni. Ez még idáig a legelső bál, mely a szeredai krónikában helyet kér a farsang idején. Előre is ajánljuk ezen városunkban még eddig ismeretlen kiadásu estélyt szép hölgyeink figyelmébe és megérdemlett pártfogásába. A mükedvelő társulat maga is megérdemel egy kis pártfogást.

— **Kézdi-Vásárhely** város országgyűlési képviselőjéhez, Ugron Ákoshoz, a k. vásárhelyi függetlenségi kör és az ipartársulatok köszönő iratot intéztek, melyben nevezett képviselőnek a képviselőház decz. 1-én tar-

tott ülésén az adófelemlésről szóló törvényjavaslat tárgyalása alkalmából elmondott beszédéért bizalmuknak adnak kifejezést.

— **Gyergyószentmiklósi hírek.** A „Korcsolya-egylet“ folyó hó 2-án tartá meg második évi közgyűlését. Az új tisztikar a következőleg alakult meg: elnök ifj. Tilscher Ede, titkár Nyerges Gyula, pénztárnok Lázár Antal, jegmester ifj. Geringer Ferencz; választmányi tagok: Merza Krisztofné, Lázár Zakariásné, Hochschild Lajosné, Czárán Berta, Dobribán Kristóf, Bojthe Gyula, Lukács Zakariás és Novák Antal. — A „Veres kereszt egylet“ ez évben utolsó fillérestélyét folyó hó 6-án tartá meg Demeter Domokosné, Hoppé Lipótné és Kritsa Zoltán vezetése alatt. Az estély programja táncz volt. Jelen estély, mint utolsó, éjjeli 2 óráig tartott; közönség szép számmal volt.

— **A „Budapesti Hirlap“**-ot, melynek előfizetési felhívását lapunk mai számanak hirdetési rovatában közöljük, a legmelegebben ajánljuk olvasóink figyelmébe. Főszerkesztője Csukási József és vezérezikkeit a legelső magyar publicista Kaas Ivor báró és Rákosi Jenő írják. Iránya minden ízében magyar nemzeti s teljes erővel azon van, hogy a magyarosodást terjessze, a közszellem emelésére hasson, üdvös mozgalmakat támogasson és kezdeményezzen. Pártérdekeket nem szolgál, vélemény szabadságát, a hirlapíró ez egyetlen vagyonát, csonkítatlanul megőrzi föl és le egyaránt. Tárcazája változatos. Első rangú írók műveit közli, regénysarnokában pedig a fordított és eredeti regények egymást váltogatják. A többire nézve utaljuk olvasóinkat magára az előfizetési felhívásra.

A közönség köréből.*)

Tek. szerkesztő ur!

A csikszeredai postahivatal által idei 48. szám alatt kiállított „Feladó vévény“ igazolása szerint a Kolozsvárt megjelent „Ellenzék“ ezimű lap szerkesztőségének egy ajánlott levelet adtam fel, melynek tartalma következő volt:

„Nyilatkozat.

Az „Ellenzék“ idei 267. számában valaki X. X. aláírással egyebek között személyem s egyéni viselkedésem ellen intéz alattomos támadást.

Nem tartozom azok közé, kik hasonló támadások elől gyáván kitérni szoktak; jelen esetben azonban, a támadók ismeretlenségénél, mindaddig, míg kiltüket nem tudom, alaptalan támadásuk egyenes visszautasításánál egyéb védelemmel élni nem látom szükségesnek s módomban sem áll.

Csik-Szereda, 1883. november 24.

Eröss Elek s. k.

tiszti ügyész.

Minthogy az „Ellenzék“ tekintetes szerkesztősége lapjában megjelent támadással szemben ezen nyilatkozatnak sem adott helyet, tisztelettel kérem a tekintetes szerkesztő urat, sziveskedjék azt becses lapja legközelebbi számában közzé tenni.

Csik-Szereda, 1883. decz. 9-én.

Eröss Elek,

tiszti ügyész.

Ditró, 1883. december 11-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

Alólirott a csikszeredai állatorvosi állomásra a jelenleg ott működő állatorvos Csizsár József ur ellenjelöltje vagyok.

Mintán hallomás, illetve tudósítás szerint ellenpártom azon kortesfogáshoz nyult volna, hogy szárnnya bocsátották azon hirt, mintha én vissza akarnék lépni vagy vissza is léptem volna: ennél fogva kötelességemnek tartom igen tisztelt pártíveim megnyugtatóására kijelenteni, hogy nem is volt, de nincs is szándékom visszalépni.

Jelen soraimnak becses lapjában köz-
zétételét kérve, maradtam a t. szerkesztő ur

alázatos szolgálja
Havas Jakab,
közs. állatorvos.

Papolcz, 1883. nov. 5-én.

(Vége.)

Ugy látszik, hogy ciklikró nagyon megszokta az egyformaságot, mert egy év alatt a nagyméltósága m. kir. belügyminiszter ur ő excellenciájáról lefelé fennálló mindennemű hatóságok előtt az elősorolt ügyekben fajveszékel s hullatja krokodilkönyveit, sépen azokat ugyanazon szavakkal írta le keserűségét a „Székely Nemzet“ ezimű lap idei 65. számában, mire nézve ugyanezen lap 77. számában magunkat igazolva, azon

* E rovat alatt megjelent közlemények közérdekből díjtalanul közölletnek. A felelősség azonban a beküldött illeti.

eredmény éretett el, hogy ciklikró alaptalan vádaskodása bebizonyítva lévén, ciklikei elfogadása az említett lap t. szerkesztője által megtagadtatott.

A képviselőtestület és előjáróságot — ugy, a mint az említett számú lapokban — minden lealázó tételeket magukban foglaló vádakkal a hatóságokhoz feljelentette s ugyanezekről zengedez a lapokban is.

Az előjáróságot a tek. kir. ügyész urnál egy — részére kiállított — erkölcsi bizonyítvány szerkesztésének büntetével rágalmazta, de ezt — ugy látszik — óvatosan kerüli s nem találta méltónak ciklikeiben felemlíteni. Muzsikál a személy- és vagyonbiztonság veszélyes voltáról, pedig azt nem csak mi és ciklikró, hanem a hatóságok és szomszéd községek is jól tudják, hogy Papolcz község lakossága a becsületes községek bármelyikével bátran egy színvonalra helyezhető. Erről csak ciklikró kesereg, pedig neki legkevésbé lehet oka, mert ő bármely körülmények közt egyik oldalról sem veszíthet semmit. Néha a birtokosság, néha a lakosság nevében keservesen veri lantját s fejtegeti az elégedetlenséget, holott határozottan állítjuk, hogy rajta kívül alig van egyén, ki elégedetlenkednék, s ha van is, alig hisszük, hogy ciklikró tiszt tudna olyant előállítani, kiknek össze-vissza 40 holdra menő birtokuk lenne, pedig a Papolcz-községi terület 24,000 holdat tesz. Az előjáróságot ciklikeiben „rablogazdálkodás“-sal s ehhez hasonló kitételekkel vádolja, melyekhez e téren nem szólnuk, hanem rövid idő alatt az illetékes bíróságoknál lelünk orvoslást.

Ugy a hatóságok, mint a ciklikró is igen jól tudják, hogy ez utóbbi által tett vádaskodások felett a nyomozat, illetve vizsgálat keresztülvitetett, de vád alattiak sem megfeddhetőknek, sem elítélhetőknek nem találtatván, felmentettek.

Van még ciklikró által igen sok körülmény felemlítve, melyekhez — mivel az itt felhozottaknál jelentéktlenebbek és alapkülönbek lévén — hozzászólani egyáltalában nem találjuk méltónak.

Hogy méltán tartózkodtunk a hirlapi polemikától s igazolva legyen eddigi hallgatásunk, kénytelenek vagyunk ciklikró erkölcsi magatartását megismertetni.

Ez az az egyén, ki minden létezőt kárhoztatva, magasröptű szelleménél fogva felforgatni igyekeznék, ki a községi hatóság ellen használt illetlen kifejezései miatt börtönbüntetésre ítéltetett, ki kétszeri hamis okmányszerkesztésért bejelentetett s ki ellen ugy a közigazgatási hatósághoz, mint a bírósághoz beadott vádirataiban használt alap nélküli s illetlen kifejezéseikért annak idejében, mint rágalmazó ellen, bünyádi jelentések tétettek s most a tek. kir. törvényszék határozata alapján, mind a hamis okmány-szerkesztésért, mind a rágalmazási büntényért vizsgálat alatt áll.

Jobb volna talán, ha az ily emberek állásuk- s képzettségükhöz mérten az igazságtétel s hirlapi valótanságok szétörpítése helyett az eke szarva mellé vonulnak, hol ugy maguknak és családjuknak, mint hazának talán több szolgálatot tehetnének, mint az irodalomnak a hirlapi téren. De, ugy látszik, ciklikró az irodalom téren is félelmissé akarja tenni nevét, mint a hogy rettegetté tette magát ugy ezen községben, mint a vidéken, mert meg kell vallanunk, hogy erkölcsi élete s modoránál fogva nincs tisztességes ember vagy család, ki azon bátorságot merné magának venni, hogy őt házában megtérje, alakjánál fogva pedig a szülők síró gyermekeiket vele ijesztgetik.

Most, midőn töle bucsut veszünk, a fenti jellemzésekből kifolyólag egyszerűsmindenkorra kinyilatkoztatjuk, hogy bármit írjon is, mint olyan emberrel, hirlapi téren szembe nem fogunk szállani.

Az előjáróság:

Bodola József,
k. bíró.
Fekete Károly,
k. jegyző.

Kelemen István,
esküdt.
Földes Sándor,
esküdt.

Szerkesztői izenetek.

Baráczai Sándor, Brassó. Kaptuk, köszönjük. Jöni fog. Szives baráti üdvözet az egész karnak!

T. S. Budapest. Ha a rajz is oly kedves volna, mint a kísérő levél, igen szívesen közölnék. Ön szépen tudna írni, ha nem erőlködne annyira jól írni. Gondolatait írja le oly egyszerűen és természetesen, mint levelében tette s akkor bizonyára sikerülni fog.

R. J. urnak, Brassó. Újabb küldeményét kaptuk s közölni fogjuk. Kérjük továbbra is becses támogatását. Szives üdvözet!

Meghalt Eltemettük. Nyugodjék békével.

Felvidéki urnak. Teljesen közöljük. Szives üdvözet!

Felelős szerkesztők:

T. Nagy Imre,

Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

BUDAPESTI HIRLAP.

POLITIKAI NAPILAP.

Megjelenik mindennap, hétfőn és
ünnepek utáni napokon is.

Szerkesztők és kiadótulajdonosok:
CSUKÁSSI JÓZSEF és RÁKOSI JENŐ.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
Egész évre 14 frt. Félévre 7 frt. Negyed-
évre 3 frt 50 kr. Egy óra 1 frt 20 kr.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
IV. ker. kalap-utca 16. sz.

A „BUDAPESTI HIRLAP“ nem pártlap.

Pártja — olvasóinak kiterjedt köre. Szolgálatokat nem kíván se kormánynak, se jobb, se balpártnak tenni, csupán a közönségnek és, a mi ugyanaz, az országnak.

Miből állanak ezek a szolgálatok?

Első sorban abból, hogy **mindenről**, a mi az országon belül vagy kívül akár politikai, akár társadalmi, akár művészi, akár tudományos téren fölmerül: **híven, pontosan, gyorsan, röviden, de mégis kimerítően és részrehajlás nélkül értesítse közönségét.**

E tekintetben egy hazai lap sem mulja felül a „BUDAPESTI HIRLAP“-ot. Vannak nagyobb és drágább lapok, melyek terjedelmesebben tudósítanak, de nincs, mely pontosabban és pártatlanabban adná értesítéseit.

A „BUDAPESTI HIRLAP“ olvasó közönségén és írón kívül nincsen senkinek e kerek földön lekötözve, se osztályának, se pártjának, se kormánynak, se nyilvános vagy magán **társaságoknak**; a „BUDAPESTI HIRLAP“ a legfüggetlenebb lap Magyarország fővárosában, a hol az egyik lap a pénzügyvilágnak, a másik egy-egy hatalmas vasútnak s más ily vállalatoknak, a harmadik a kormánynak, a negyedik a zsidóknak, az ötödik egy-egy felekezetnek, a hatodik a szabadkőműveseknek, a hetedik, nyolczadik egy-egy pártjának a jármát viseli.

A „BUDAPESTI HIRLAP“-nak csak egy hatalmasság parancsol, az diktálja vezércikkeit, az szabja meg magatartását, s e hatalmasság: **a nagy közönség és az ország azonos érdeke.**

Ennek tesz szolgálatot, a ki a „BUDAPESTI HIRLAP“-ot pártolja.

Nektünk nincs kitől féljünk, nincs kitől reméljünk, kivéve olvasó közönségünket, a mely itél szavaink és cselekedeteink felett.

A „BUDAPESTI HIRLAP“ rendes tartalma a következő:

I. Politikai és társadalmi vezércikkek.

II. Tudományos, ismeretterjesztő és mulattató tárczák, mindennap rendszeren kettő.

III. Az apró politikai hírek, a fővárosi ügyek, az egyesületek, a művészek rovata.

IV. A fontosabb események bővebb leírása külön cikkekben.

V. Távirati tudósítások.

VI. Napi események rovata.

VII. Közgazdaság.

Ezenkívül a mellékleten rendszeren egy-egy vezércikk a társadalom valamely osztályának érdekeiről, országgyűlési tudósítások, tárcza, törvényszék, vidéki hírvonat, önálló ismeretterjesztő, szórakoztató cikkek, tudósítások a divatról, hasznos tudnivalókról és állandóan egy-egy regény.

Január elsején megkezdjük gróf Teleki Sándortól

A VÉN DADÉ

ezimű rendkívül érdekes e z i g á n y r e g é n y t.

A „Budapesti Hirlap“ rendes írói:

CSUKÁSSI JÓZSEF szerkesztő, b. KAAS IVOR, gr. TELEKI SÁNDOR ezredes, RÁKOSI JENŐ, BALOGH PÁL, BENEDEK ELEK, BERÉNYI LÁSZLÓ, KACZIÁNY GÉZA, RÁKOSI VIKTOR, SZOKOLAY KORNÉL, dr. VOLF VILMOS.

Rendkívüli alkalmakkor lapunk rendes terjedelme, a mely 12 oldalnyi, hol egy fél, hol egy egész ívvel kibővül. Nagyobb ünnepekre ünnepi számokat adunk ki a feldolgozott hirlapi napi anyag mellett becses és érdekes tartalommal. Kiváló események színhelyére külön tudósítókat küldünk, a kik ügyességök és megbízhatóságuk által egyaránt lekötözik a közönséget és a szerkesztőséget.

Bécsben, Berlinben, Párisban, Londonban rendes tudósítóink vannak, a kik közvetlen be-nyomásaik alapján adnak hírt arról, a mi e világvárosok lakóit foglalkoztatja.

A „Budapesti Hirlap“ a legolcsóbb politikai, szépirodalmi, társadalmi és gazdasági napilap.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Félévre 7 frt. — Évnegyedre 3 frt 50 krajczár. — Egy óra 1 frt 20 krajczár.

— Az előfizetés legegyszerűbben postautalvánnyal teljesíthető e czimen —

„B u d a p e s t i H i r l a p“ Budapest, kalap-utca 16-ik szám alatt.

Tisztelettel ajánljuk a „BUDAPESTI HIRLAP“-ot, első és rendíthetetlen hirdetőjét a magyar nemzeti állam érdekeinek, a t. magyar közönség lekötölező figyelmébe.

Csukássi József, Rákosi Jenő.

a „Budapesti Hirlap“ kiadó-tulajdonosai.

== Mutatványszámokkal szívesen szolgál a kiadóhivatal. ==

Hirdetmény.

Kézdi-Vásárhely város községének felső piaci vásárvámszedési joga 1884. évi január hó 1-ső napjától három egymásután következő évre 8000 frt o. é. kikiáltási ár, 100 frt bántpénz betétele mellett folyó évi december hó 9-én kezdendő árverés útján haszonbérbe fog adatni.

Az árverési feltételek naponként a tanácsháznál, a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Zárt ajánlatok is elfogadhatnak.

K. Vásárhely, 1883. decz. 6-án.

Szőcs József,
polgármester.

Varga József,
főjegyző.

Szám 3298. — 1883.

Hirdetmény.

Kézdi-Szentlélek község italmérési joga, ugyszintén husmérési, vadászati és halászati joga a jövő 1884-ik évi január 1-ső napjától kezdődő egy évre a község házánál folyó évi december hó 29-én délelőtti 9 órakor tartandó nyílt árverésen haszonbérbe fognak adatni.

Árverezési feltételek a kézdi felső-járás szolgabíróségánál, valamint az illető község előljáróságánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kézdi-Vásárhelyt, 1883. decz. 11.

Pótsa Gyula,
szolgabíró.

1—2

Árverési hirdetmény.

Csik-Szentsimon községe részéről közhírré tétetik, hogy a községben a szesz-, bor- és sörárulási jog 1884. évre folyó hó 20-án délelőtti 9 órakor a község házánál nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek haszonbérbe fog adatni.

A feltételek a község házánál adig is megtekinthetők.

Csik-Szent-Simon, 1883. decz. 12.

Gergely Károly,
körjegyző.

Veress József,
közs. bíró.

Árverési hirdetmény.

Csik-Jenőfalva község képviselő-testületének folyó évi november hó 26. kelt határozata alapján az e község tulajdonát képező korezmárlási jognak 1884-ik évre leendő haszonbérbe adása 1883. évi december 22-én délelőtti 10 órakor fog megejtenni.

Miről az illető árverezni ohajtók azon megjegyzéssel értesítettnek, miszerint az árverezésre vonatkozó egyéb feltételek alattírt községi bírónál szokott időben betekintheők.

A községi előljáróság.

Csik-Jenőfalván, 1883. decz. 10.

Kovács János,
körjegyző.

Szekeres Péter,
bíró.

2—3

Legolcsóbb sorsjegy.

MAGYAR VÖRÖSKERESZT-EGYLET

S O R S J E G Y E I

1890-ig évenként 3 huzás nagy nyereményekkel.

1884-ben H Á R O M F Ö N Y E R E M É N Y, M I N D E G Y I K

50,000 forinttal.

A LEGKISEBB NYEREMÉNY 6 FORINTTÓL 10 FORINTIG EMELKEDIK.

EZEN SORSJEGYEK KAPHATÓK

A PESTI MAGYAR KERESKEDELMI BANK VÁLTÓ-ÜZLETÉBEN BUDAPESTEN,

valamint minden bank- és váltóháznál az országban.

Ny. Szabó Albert gyorsajtóján Kézdi-Vásárhelyt.